

Nowy Czas

Nr 104 - rok III.

Wychodzi trzy razy tygodniowo:
we wtorki, czwartki i soboty

Jędrzejów, środa 3 września 1941 roku

Odbito w druk. „Nowy Czas”
Jędrzejów Rynek 1 Telefon nr 50

Cena 20 groszy

Administracja i ekspedycja: Jędrzejów, Rynek 1. Tel. 50.— Oddział w Kielcach: M. Klebąbazy,
ul. Sienkiewicza 89 m. 2.— Prenumerata miesięczna w Jędrzejowie 2.00zł, pod opaską 2.75zł.

Ceny za ogłoszenia: a) handlowe: cała strona 250 zł, pół strony 185 zł, ćwierć 100 zł,
jedna ósma 65 zł, szesnastka 38 zł; b) drobne: za słowo 25 gr, przy poszukiwaniu pracy 15 gr.

Finowie zdobyli Wyborg - Wielkie straty Bolszewików na Morzu Fińskim

Zatopiono 1 krążownik, 4 kontrtorpedowce, 3 łodzie 21 transportowców i 22 okręty handlowe

Z głównej kwatery Führera. Naczelna komenda niemieckich sił zbrojnych podawała w dniu 30 sierpnia br.: Jak już podano w doniesieniu nadzwyczajnym, marynarka wojenna i lotnictwo niemieckie zadały bardzo poważne straty sowieckim siłom morskim i flocie transportowej, operującym w Zatoce Fińskiej. Podczas prób wyłamania się z Rewalu celem osiągnięcia innych portów, zatoneły wskutek operacji minowych marynarki wojennej dwa kontrtorpedowce, dziewięć poławiaczy min i trzy statki patrolowe marynarki sowieckiej. Wskutek najechania na miny poważnie uszkodzone zostały dwa dalsze kontrtorpedowce i jeden poławiacz min. Samoloty bojowe zatopiły wśród zaciętych ataków jeden krążownik i 2 kontrtorpedowce oraz bombami uszkodziły trzy dalsze kontrtorpedowce jak również jeden krążownik pomocniczy.

Floty transportowe, które przeznaczone były dla transportu wojsk oraz materiału wojennego z Rewalu, dostały się wraz z towarzyszącymi im statkami wojennymi w niemieckie zapory minowe. Dotychczas zatoneło 21 transportowców ogólnej pojemn. 48.200 ton, a osiem transportowców zostało wskutek najechania na miny poważnie uszkodzonych. Samoloty bojowe zniszczyły 22 okręty handlowe, przeważnie transportowce, o łącznej pojemności 74 tys. ton, trafiając celnie pociskami 39 okrętów tak poważnie, iż liczyć się trzeba również z utratą poważnej części tych statków.

W rejonie morskim koło Anglii lotnictwo bombami trafiło celnie za dnia jeden okręt-

cysternę na południe od Irlandii oraz uszkodziło koło Wysp Owczych jeden wielki statek handlowy. W ciągu ubiegłej nocy pewien frachtowiec został trafiony bombą ciężkiego kalibru na wschód od Tynemouth. Samoloty bojowe bombardowały obiekty wojskowe na wschodnim wybrzeżu brytyjskim oraz skutecznie zaatakowały różne lotniska angielskie. Lotnictwo brytyjskie utraciło w dniu wczorajszym nad wybrzeżem Kanału 17 samolotów, z tego 13 w walkach lotniczych, dwa przez artylerię przeciwlotniczą, a dwa przez poławiaczy min i artylerię marynarki. — W ciągu nocy samoloty brytyjskie zaatakowały z nieznacznym skutkiem obszar nad Renem i Menem. Artyleria przeciwlotnicza zestrzeliła trzy nieprzyjacielskie bombowce.

Z Głównej Kwatery Adolfa Hitlera. Naczelna Komenda niemieckich sił zbrojnych komunikuje w dniu 31 sierpnia bieżącego roku: Jak już poinformowano drogą specjalnych komunikatów, oddziały wojsk fińskich wśród ciężkich walk pokonały sowieckie siły bojowe w rejonie Wyborga, a następnie w dniu 30 sierpnia bieżącego roku odzyskały to miasto. Jednostki fińskie gwałtownym uderzeniem posunęły się do środkowej części przesmyku Karelskiego w kierunku Leningradu, zyskując wybitnie na terenie. W ciągu ubiegłej nocy samoloty bojowe bombardowały szereg obiektów portowych na wschodnim wybrzeżu Wielkiej Brytanii. Dalsze ataki były skierowane na lotniska na terenie Anglii środkowej. Jednostki marynarki wojennej zestrzeliły u wybrzeży Holandii osiem, zaś u wybrzeży Norwegii trzy samoloty. W ciągu ubiegłej nocy pojedyncze samoloty brytyjskie wtarnęły na teren Niemiec północno-wschodnich. Artyleria przeciwlotnicza straciła 1 z nieprzyjacielskich samolotów.

Kanclerz Hitler z Mussolinim w głównej kwaterze

Kontynuowanie wojny aż do ostatecznego zwycięstwa

Z Głównej Kwatery Adolfa Hitlera komunikują: Adolf Hitler oraz Mussolini odbyli w dniach od 25 do 29 sierpnia br. spotkanie w głównej kwaterze Adolfa Hitlera. W toku konferencji, jakie miały miejsce w głównych kwaterach frontu północnego i południowego, szczegółowo poruszano wszelkie zagadnienia natury wojskowej jak i politycznej, odnoszące się zarówno do rozwoju jak i czasu trwania wojny. Zagadnienia te były badane w duchu ścisłej przyjaźni i nierozdzielności losów obydwoh narodów, który znamionuje stosunki łączące obydwa mocarstwa osi. Rozmowy przepojone były niezmienną wolą obydwoh narodów i ich wodzów kontynuowania wojny aż do zwycięskiego jej zakończenia. Nowoeuropejski ład, wypływający ze skutków tego zwycięstwa, winien usunąć w szerokim pojęciu przyczyny, które w przeszłości dawały powody do wybuchu wojen w Europie. Zniszczenie bolszewickiego niebezpieczeństwa oraz plutokratycznego wyzysku da podłoże pokojowej, harmonijnej i owocnej współpracy wszystkich narodów europejskiego kontynentu w dziedzinie politycznej, jako też gospodarczej i kulturalnej.

W toku tego spotkania kanclerz Hitler i Mussolini udali się do najważniejszych punktów frontu wschodniego i przy tej okazji dokonali wizytacji jednej z włoskich dywizji rzuconych do walki z bolszewizmem. Z okazji zwiedzenia frontu południowego Kanclerza Hitlera i Mussoliniego powitał generał-marszałek polny von Rundstedt. Poza tym odbyły się wizyty w głównych kwaterach marszałka Rze-

szy oraz naczelnego dowódcy armii lądowej. Mussolini znajdował się w towarzystwie włoskiego ambasadora w Berlinie Dino Alfieri'ego, szefa sztabu armii włoskiej generała Cavallero, szefa gabinetu pośła Aufuso, w zastępstwie nieobecnego z powodu choroby ministra spraw zagranicznych hr. Ciano, generałów Marrsa i Grandino oraz szeregu wysokich oficerów sztabu generalnego. W podróży Mussoliniego wzięli również udział niemiecki ambasador w Rzymie von Mackensen oraz niemiecki attache wojskowy w Rzymie generał-porucznik von Rintelen. W rozmowach politycznych i wojskowych ze strony niemieckiej brali również udział minister spraw zagranicznych Rzeszy von Ribbentrop oraz szef naczelnej komendy sił zbrojnych, generał-marszałek polny Keitel.

Z racji otwarcia tegorocznych jesiennych targów lipskich, kanclerz Hitler przesłał na ręce Urzędu Targów w Lipsku depezę gratulacyjną treści następującej: „Lipskim Targom Jesiennym, które również w okresie wojny winny propagować i podtrzymywać wymianę handlową krajów europejskich a tym samym przyczyniać się do podnoszenia siły gospodarczej całego kontynentu dla korzyści narodów europejskich, przesyłam życzenia pomyślnych wyników, również i w tym roku. Adolf Hitler”.

Włoski komunikat wojenny: W Afryce Północnej odbywają się na frontach lądowych pojedynki artyleryjskie. Samoloty niemieckie bombardowały jednostki floty brytyjskiej w porcie Tobruk. Lotnictwo angielskie dokonało nalotów na Trypolis, powodując kilka ofiar i nieznaczne szkody. Jeden z naszych torpedowców zestrzelił na wysokości Trypolisu 1 wielki nieprzyjacielski samolot bombowy, który spadł w płomieniach. Wczoraj po południu samoloty nieprzyjacielskie zrzuciły bomby rozpryskowe na miejscowość

Licata koło Agrigend. Wśród ludności cywilnej było czterech zabitych i 9-ciu rannych. W Afryce Wschodniej na odcinku Uolcheffit pozostały angielskie ataki bez skutku. Na pozostałych odcinkach bojowych pod Gondar wojska nasze przeprowadziły skuteczne akcje o charakterze lokalnym. Na Morzu Śródziemnym nasze samoloty myśliwskie zaatakowały formacje bombowców nieprzyjacielskich. Zestrzelono 2 samoloty typu Wellington.

Minister Rzeszy dr Goebbels w Bratysławie

Na zaproszenie rządu słowackiego, min. Rzeszy dr Goebbels złożył w sobotę wizytę w stolicy Słowacji, Bratysławie, gdzie został powitany przez ministra gospodarstwa dr Medrycki'ego, pośła niemieckiego w Bratysławie oraz czołowe osobistości rządu i miasta. Następnie minister dr Goebbels wziął udział w charakterze gościa honorowego w uroczystym otwarciu bratysławskich targów dunajskich, stanowiących interesujący przegląd gospodarczej struktury państwa słowackiego i doniosłe znaczenie Bratysławii w rejonie Dunaju. — W południe minister dr Goebbels złożył wizytę prezydentowi republiki słowackiej, dr Tiso. W czasie przyjęcia wydanego z tej okazji prezydent dr Tiso podkreślił w przemówieniu przyjazne węzły oraz braterstwo broni pomiędzy Rzeszą niemiecką i republiką słowacką. Minister dr Goebbels w odpowiedzi swej oświadczył, że państwo słowackie dzięki swemu tak wczesnemu przystąpieniu do nowego porządku europejskiego, zyskało sobie trwałą zasługę. Po południu dr Goebbels odwiedził premiera dr Wojciecha Tukę oraz szereg innych osobistości. Odbyte z tej okazji konferencje, utrzymane były w duchu serdecznej przyjaźni łączące oba sprzymierzone państwa. — Z okazji wizyty ministra dr Goebbelsa, miasto było bogato udekorowane flagami. Ludność witała ministra Rzeszy serdecznymi owacjami, a prasa słowacka zamieściła z okazji tej wizyty artykuły wstępne, utrzymane w serdecznym tonie.

Admirał Darlan wystosował do Pierre Laval'a depezę w której wyraził swoje oburzenie z powodu zamachu oraz zapewnił ранego polityka o swej sympatii. W zakończeniu depeza wyraża życzenia szybkiego powrotu do zdrowia Laval'a.

Po zajęciu Rewalu i Portu Bałtyckiego przystąpiły wojska niemieckie do akcji oczyszczania okolic Rewalu z rozprószonych oddziałów sowieckich. W ciągu dnia 29 sierpnia br. ukończono tę akcję na półwyspie położonym na północny wschód od Rewalu. Wojska niemieckie zajęły szereg wysp położonych w rejonie Rewalu.

Nowy rząd w Teheranie został utworzony przez premiera Ali Furughi. Wobec tego, że słabe siły zbrojne młodej armii irańskiej poniosły ciężkie straty w walkach z nowocześnie uzbrojonymi wojskami angielsko-sowieckimi, posiadającymi ponadto przygniatającą przewagę, nowy premier na specjalnym posiedzeniu parlamentu irańskiego oświadczył, że rząd celem uniknięcia dalszego rozlewu krwi wydał do wojsk rozkaz wstrzymania zbrojnego oporu.

W sobotę w godzinach wieczornych nadeszły do Teheranu angielsko-sowieckie warunki zawieszenia broni, nad którymi obecnie toczą się rokowania z przedstawicielami Anglii i Związku Sowieckiego.

Wojska sowieckie znajdują się w chwili obecnej w odległości około 160 km na północny zachód od Teheranu.

Szach perski przebywa w dalszym ciągu w swej letniej rezydencji w przedmieściu górskim Teheranu, Sandabad. Również następca tronu rezyduje w swej rezydencji letniej w Teheranie.

Zajęcie wojennego portu Tallin i Portu Bałtyckiego

Pomyślny przebieg operacji na pozostałych odcinkach frontu wschodniego. Zatopienie trzech sowieckich statków transportowych w Zatoce Fińskiej. Anglicy utracili 37 samolotów. Bojowe samoloty zniszczyły 2 statki handlowe. Atakowanie Tobruku i Suez. Odznaczony komandorią kap. Joppen nie powrócił z lotu nieprzyjacielskiego

Z Głównej Kwatery Adolfa Hitlera. Naczelna komenda niemieckich sił zbrojnych komunikuje w dniu 29 sierpnia br.: Oddziały armii niemieckiej zajęły po zaciętej walce w dniu 28 sierpnia br. silnie ufortyfikowany port Rewal (Tallin), przy współdziałaniu marynarki wojennej oraz lotnictwa. Na wieży Hermana w tym starym hanzeatyckim mieście powiewa wojenny sztandar Rzeszy. Jeszcze w tym samym dniu oddziały niemieckiej armii przypuściły szturm na nowoczesnie urządzone port wojenny Port Bałtycki, który został zajęty. Do niewoli dostało się kilka tysięcy jeńców. W nasze ręce dostało się sześć baterii artylerii nadbrzeżnej oraz nieprzeliczone ilości materiału wojennego. W wojennym porcie Rewal (Tallin) zatopiono 19 statków transportowych z ładunkiem wojska oraz materiału i uzbrojenia wojennego, jeden kontrtorpedowiec oraz 9 innych jednostek floty wojennej. Ciężkiemu uszkodzeniu uległy wielki krążownik „Kirow“, jeden kontrtorpedowiec i pięć innych statków wojennych. W Zatoce Fińskiej lotnictwo zatopiło trzy sowieckie statki transportowe łącznej pojemności 13.000 ton oraz zrzuciły celnie pocisk bombowy na pokład jednego z kontrtorpedowców. Na pozostałych odcinkach frontu wschodniego operacje postępują pomyślnie naprzód.

W rejonie morskim wokół Anglii samoloty bojowe zniszczyły w ciągu ostatniej nocy na zachód od Pembroke dwa płynące w ubezpieczonym konwoju statki handlowe, w czym jeden wielki statek-cysternę łącznej pojemności 12.000 ton. Czynnione w dniu wczorajszym

wysiłki brytyjskiego lotnictwa, aby nad terenami okupowanymi nad kanałem oraz nad wybrzeżami Holandii zrzucić pociski bombowe, załamały się w ogniu niemieckiej obrony przeciwlotniczej. Nieprzyjaciel stracił 31 samolotów, w tym 17 bombowców. Myśliwcy i artyleria przeciwlotnicza zestrzeliły z tej liczby 23, zaś statki patrolowe i artyleria marynarki wojennej siedem samolotów brytyjskich. Jeden nieprzyjacielski samolot myśliwski został strącony wskutek ostrzelwania oddziałów piechoty. Na terenie Afryki Północnej niemieckie i włoskie samoloty bojowo-nurkowe dokonywały niszczylielskich ataków na obiekty portowe, pozycje artylerii przeciwlotniczej oraz magazyny zapasów w Tobruku. W nocy z 27 na 28 sierpnia niemieckie samoloty bojowe zaatakowały wojskowe obiekty w porcie Suez, obrzucając je skutecznie bombami ciężkiego kalibru. Brytyjskie samoloty w ciągu ubiegłej nocy zrzuciły bomby kruszące i zapalające na niektóre miejscowości w Niemczech zachodnich. Powstały uszkodzenia budynków w dzielnicach mieszkaniowych. Artyleria przeciwlotnicza oraz nocni myśliwcy zestrzelili sześć spośród atakujących samolotów bombowych. Kapitan Hermann Joppen, odznaczony „gałązką dębową“ z komandorią Żelaznego Krzyża, komendant grupy lotniczej w pewnej eskadrze myśliwskiej, po swym 70-tym zwycięstwie lotniczym nie powrócił z lotu przeciwko nieprzyjacielowi. W osobie jego lotnictwo niemieckie traci jednego z najodważniejszych i najbardziej przebojowych pilotów myśliwskich.

Dawniej Persja — dziś Iran

Rozkwit pod rządami szacha Riza Chana

Iran? No tak — powie niejeden z czytelników, który niezbyt uważnie śledził przemiany polityczne w ostatnich kilku latach. Wyobrażam sobie gdzie to jest, bo uczyłem się w geografii o wyżynie Irańskiej, ale nie bardzo sobie zdaję sprawę, co to za państwo i jak ono wygląda.

Jeśli powiemy, że Iran to dawna Persja, która w r. 1934 oficjalnie zmieniła swą nazwę, to czytelnik powie sobie, że teraz „już jest w domu“. Któż bowiem nie słyszał o starożytnej Persji, walczącej o podbój świata, Persji rycerskiej średniowiecza, w której rozkwitła wspaniała literatura, Persji — kraju legendarnych i nielegendarnych szachów, kraju niezrównanie pięknych dywanów.

Ostatnie wypadki polityczne skupiły oczy całego świata na tym kraju. Dla tego podajemy garść informacji.

Granice, obszar i ludność. Iran jest to państwo położone na zachodzie wyżyny Irańskiej, graniczące na północy z Z. S. R. R. (Kaukaz, Morze Kaspijskie, Turkmenistan), na zachodzie z Turcją i Irakiem, na południu dochodzące do Zatoki Perskiej i Morza Arabskiego, na wschodzie graniczące z Afganistanem i Indiami Brytyjskimi (Beludżystanem).

Obszar kraju wynosi 1.643.558 kilometrów kwadratowych. Na tej przestrzeni mieszka około 15 milionów ludności.

Iran nie jest państwem jednolitym, jeśli chodzi o skład ludności. Persowie stanowią tu tylko 55 proc., Turcy 20 proc., Lurowie 10 proc., Kurdowie 8 proc., Arabowie 3,5 proc., inni 3,5 proc. Około 30 proc. ludności kraju to koczownicy. Nie ma prawie wśród nich Persów. Lwią część ludności osiadłej stanowi żywioł perski, który jest najżywoźniejszym i najwyższym kulturalnie stojącym odłamem ludności. Z miast największe są: Teheran 360 tys. m., Taebris 220 tys. m., Ispahan i Hamadan po 100 tysięcy m.

Pod względem wyznaniowym ludność jest dosyć jednolita, bo 95 proc. — to wyznawcy Mahometa (75 proc. szytów i 20 proc. sunnitów).

Stan oświaty ludności jest bardzo niski. Jeszcze w r. 1933 obliczono, że 98 proc. ludności wiejskiej i 95 proc. ludności miejskiej to analfabeci.

W tych częściach Iranu, gdzie istnieje możliwość uprawy roli, struktura ludnościowa ma charakter feudalny, bowiem własność ziemska znajduje się w rękach wielkich posiadaczy, którzy wydzierżawiają swe obszary w drobnych działkach. Tacy rolnicy — drobni dzierżawcy mają stanowić 75 proc. ludności. (Statystyką irańskim w 100 proc. ufać nie można).

Iran jest krajem górzystym. Przeciętna wysokość wyżyny Irańskiej wynosi około 1000 m. nad poziom morza. Stosunkowo żyzne są obszary północne i zachodnie, pozostałe części są na ogół bądź to piaszczyste, bądź bagienne (słone bagna), skaliste czy pustynne (duże pustynie Kewir i Lut).

Trochę historii. Persja weszła na widownię dziejową już w VI w. przed Chr. Wielcy królowie-zdobywcy stworzyli wówczas państwo sięgające po Grecję, Egipt i Indie. W VI wieku podbił Persję Aleksander Wielki. Później Persją rządził kolejno Arabowie, Mongołowie i Turcy. W czasie między IX a XIV wiekiem zakwitła w Persji wspaniała literatura (Firdausi, Nizami, Omar Chajjam, Sa'di, Hafiz). W roku 1501 Persja odzyskuje niezawisłość. Od przeszło 100 lat niezawisłość ta jednak jest niezupełna, bowiem położony między dwoma mocarstwami tak dużymi jak Rosja i Wielka Brytania, Iran zawsze musiał ulegać to jednemu, to drugiemu potężnemu sąsiadowi.

Riza Chan i jego reformy. Duży postęp dokonał się w tym kraju w ciągu ostatnich 16 lat. W r. 1925 bowiem Riza Chan, żołnierz pewnego rosyjskiego pułku kozackiego w cza-

sie wojny światowej, który po wojnie światowej zrobił w Persji dużą karierę, zdeponował dawnego szacha i w r. 1926 sam został władcą Persji, jako szach Riza Chan Paehlewi. Nowy władca poświęcił wiele dla usamodzielnienia i wzmocnienia kraju, uporządkowania administracji, stworzenia armii, budowy szkół i dróg. Zaprowadził prawodawstwo według francuskich wzorów, stworzył armię 40-tysięczną, która w czasie wojny może wzrosnąć do 350.000, założył w r. 1935 uniwersytet w Teheranie, poparł budowę dróg żelaznych, a m. in. drogi łączącej Morze Kaspijskie z Zatoką Perską (ukończoną w r. 1938).

Gospodarka Iranu. Iran produkuje obecnie oliwę, wspaniałe południowe owoce, trzcinę cukrową i buraki cukrowe, pszenicę, ryż, wełnę, bawełnę, przędzę jedwabną, ropę naftową, węgiel, miedź, nikiel, dywany. Z tego wywozi: ropę naftową, owoce, wełnę, bawełnę, pszenicę, ryż, dywany. Dużą rolę w gospodarce irańskiej odgrywa produkcja ropy naftowej, która w r. 1938 osiągnęła 10,3 miliona ton (czwarta w świecie po U.S.A., Z.S.R.R. i Wenezueli). Źródła tej ropy stanowią własność angielskiego towarzystwa akc. Anglo-Persian Oil Company.

Dochody państwa opierają się na opłatach celnych, monopolu cukrowym i herbacianym oraz opłatach tow. Anglo-Persian Oil Company.

Na Morzu Śródziemnym zatopiono 4 nieprzyjacielskie łodzie podwodne

Włoski komunikat wojenny. W Afryce Północnej na froncie Tobruk działalność wywiadowcza naszych wojsk i ogień artyleryjski skierowany przeciwko pozycjom nieprzyjacielskim i jednostkom pancernym. Samoloty brytyjskie dokonały nalotów na Bengasi i Homa, gdzie zrzuciły bomby. Zanotowano kilku rannych i lekkie szkody. W Afryce Wschodniej stłumiono w zarodku nieprzyjacielskie próby ataku na redutę w Uolchefit i na małe umocnienia w Deberach. W toku ub. dni jednostki naszej marynarki zatopiły w pogoni za łodziami podwodnymi na Morzu Śródziemnym, przy współudziale hydroplanów wywiadowczych, cztery nieprzyjacielskie łodzie podwodne. Wzięto do niewoli kilku jeńców, pomiędzy nimi również dowódcę jednego z atopionych okrętów. Jedna z naszych łodzi podwodnych nie powróciła do swej bazy macierzystej.

Odkryto grób księcia Arpada

Badania archeologiczne, prowadzone od kilku miesięcy na terytorium gminy Pomar, w pobliżu Budapesztu, przyniosły nadzwyczajne wyniki, które wywołały żywe zainteresowanie nie tylko w świecie naukowym, ale także w opinii publicznej.

Robotnicy odkopali szczątki zamku warownego księcia Arpada, który około 1000 roku przyprowadził Węgrów z Kaukazu na terytorium obecnie przez nich zajmowane. W ciągu dalszych robót wykopaliskowych natrafiono na fortyfikację illirską z przez 3000 lat, oraz na cmentarz z epoki wędrówki ludów.

Najdonioślejsze odkrycie stanowi jednak odnalezienie grobu olbrzymich rozmiarów, wykutego w skale. Z napisu, wyrytego na ścianie grobu starożytnym pismem runicznym wynika, że jest to grób księcia Arpada. Według poglądu archeologów węgierskich, grób księcia Arpada znajduje się na miejscu, gdzie w czasach starożytnych wznosiło się miasto Sicambria, siedziba Attylii w epoce Hunów, o którym wspominają „Nibelungi“ pod nazwą Etzelburg.

Policja wykryła w Sofii tajną drukarnię komunistyczną, przy czym aresztowani zostali dwaj komuniści. Znalezione materiały miały charakter antypaństwowy i antyspołeczny. Policja skonfiskowała pewną ilość nielegalnej literatury. Obaj aresztowani staną już w najbliższym czasie przed trybunałem karnym w Sofii.

Dworzec lwowski odradza się po bolszewickiej gospodarce

Lwów. Społeczeństwo z zainteresowaniem śledzi stopniowe odradzanie się dworca lwowskiego. Kolej obecnie nie jest jeszcze do dyspozycji ludności cywilnej. Do niedawna, przez pewien okres czasu jeździły pociągi do takich miejscowości jak: Krasne, Gródek J. i Przemysł. Korzystała też z nich ludność cywilna. Obecnie, na skutek pewnej reorganizacji i prac przeprowadzonych na niektórych węzłach kolejowych, wstrzymuje się ruch pociągów osobowych. Ludność cywilna w najbliższym już czasie będzie mogła korzystać z komunikacji kolejowej. Rozkład jazdy opublikowany będzie we właściwym czasie.

Dotychczas dokonano na dworcu lwowskim jak i na wielu liniach kolejowych, których węzłem jest Lwów — wielkich prac. Bolszewicy używali bowiem na tych torach pociągów o szerszych osiach, wobec czego trzeba było całe tory zwać. Pracy tej dokonano niezwykle sprawnie. Obecnie niemal wszystkie tory nadają się do użytku. Bolszewicy, ciekając się ze Lwowa, nie zdążyli na szczęście poczynić większych szkód. Przy władce janowskim znaleziono naprzykład ładunki dynamitowe, które miały uczynić pewne spustoszenia.

Warsztaty kolejowe obrabowano ze sprzętów technicznych jak: tokarki, spawalnice, telefony itp. Na stawidłach poprzecinano kable elektryczne i telefoniczne, zaś doszczętnie zniszczono zwrotnice. W wielu jednak wypadkach niszczycielskie zamiary spaliły na panewce. Czternaście maszyn parowych, przygotowanych do wywiezienia wraz ze znaczną ilością produktów żywnościowych, którymi były załadowane całe wagony — zostały przez uciekających w popłochu bolszewików porzucone.

Jakkolwiek dworzec lwowski nie odniósł żadnych poważniejszych w tym czasie uszkodzeń, jednak stał się martwym obiektem. Powodem była fatalna gospodarka bolszewików, którzy pozostawili całą masę niekwalifikowanego robotnika. Kierownictwo węzła lwowskiego, które w pierwszych dniach lipca zajęło się organizacją porządku na dworcu, napotkało na znaczne trudności z tego powodu. Personel dworca lwowskiego za bolszewików liczył trzy tysiące osób. Byli to jednak ludzie często nie mający żadnego pojęcia o służbie kolejowej. Dlatego też zarządzono i dokonano redukcji personelu do liczby 500 osób. W dniach ostatnich liczba ta powiększyła się o 70 osób. Zasadniczo dworzec lwowski nie wymaga już żadnych prac organizacyjnych. Obecnie otworzono kursy, które pouczają znaczną ilość kolejarzy co do charakteru i rodzaju ich zadań na kolei.

Jak widzimy, w stosunkowo bardzo krótkim czasie zdołano uruchomić i zreorganizować dworzec lwowski, wystawiony poprzednio na blisko dwuletnią gospodarkę sowiecką.

Podjęcie komunikacji kolejowej z Galicją Bezpośredni pociąg Kraków — Lwów

Pociągi dochodzą do głównego dworca w Przemyslu. Od 1 września, dotychczas kursujące między Krakowem a Przemysłem pociągi osobowe P. 801/802 będą zdążyły dalej przez Przemysł do Lwowa, tak że obecnie będzie podjęta bezpośrednia komunikacja między Krakowem a Lwowem.

Rozkład jazdy:

P. 801 Kraków Dworzec Główny — odjazd 0.15; Przemysł przyjazd 6.19; odjazd 7.50. Lwów — przyjazd (Dworzec główny) 9.01.

P. 8.02 Lwów, Dworzec Główny — odjazd 20.10; Przemysł, Dworzec Główny — odjazd 22.44; Kraków, Dworzec Główny — przyjazd 4.40.

Ponadto od 1 września będzie kursowała między Przemysłem a Lwowem jeszcze dalsza para pociągów: P. 1290 — odjazd ze Lwowa z Dworca Głównego 9.00; Przemysł Dworzec Główny — odjazd 16.20; Lwów Dworzec

Główny przyjazd 19.20. Na przestrzeni Kraków — Przemysł kursowały dotychczas pociągi tylko do Żurawicy względnie do Przemysła. Pociągi kursujące dotychczas pomiędzy Przemysłem a Lwowem mogą być używane tylko przez osoby podróżujące służbowo.

Krótkie wiadomości

W Szwajcarii wzmogła się agitacja komunistyczna. W Zurychu aresztowano kilka osób rozpowszechniających bibułę komunistyczną. Również z Bazylei donoszą, że tam komuniści agitują przeciwko polityce władz związkowych i za przystąpieniem Szwajcarii do wojny.

Parlament w Syjamie uchwalił podwyższenie kar za zdradę kraju.

Jak donosi „Petit Parisien“, ma nastąpić wysłanie na front wschodni francuskich ochotniczych eskadr lotniczych, myśliwców i bombowców. Zgłosiło się do tych formacji 400 lotników francuskich.

General Wavell wezwał gubernatora francuskiego Somali, by stanął po stronie Anglii i tak zwanej „Wolnej Francji“. Równocześnie zagrożono, że blokada Dżibuti tak długo będzie podtrzymywana, aż żądaniu brytyjskiemu stanie się zadość. Gubernator Francuskiego Somali odpowiedział, że pozostanie wierny rządowi Petaina, mimo presji blokady głodowej Francji nie zdradzi, a wszelką agresję zbrojną odeprze siłą. Blokadę ze strony Anglików wskutek tego zaostrożono.

W Afganistanie wywołał napad bolszewicki i Anglików na Iran duże zaniepokojenie, tym więcej, gdyż angielskie koła w Kabulu dały do zrozumienia, że przewiduje się zajęcie Afganistanu przez wojska angielskie i hinduskie, ażeby tym samym stworzyć zwarty front na Środkowym Wschodzie.

W Bułgarii zaciąga się rekrutów do wojska zwyczaj w marcu. Obecnie powołano pod broń nowych żołnierzy już na dzień 15 września, to jest o 6 miesięcy wcześniej. Również ludność nowoprzyłączonych terenów zawezwano do odbycia służby wojskowej. Absolwenci szkół średnich, chcących studiować, nie otrzymali już odroczenia.

Z Bangkoku (Syjamu) donoszą, że Anglicy z wielkim pośpiechem wznoszą umocnienia nad granicą malajsko-syjamską i nowe lotniska. W ostatnim czasie wzmocnili stań swego lotnictwa w pograniczu wspomnianym o 50 nowych maszyn.

Między rządem francuskim a portugalskim doszło do porozumienia co do wymiany towarów między Portugalią a Francuskim Maroko. Portugalia dostarczać będzie do Maroka bawełnę i drzewo, Maroko zaś wywozić będzie do Portugalii fosfat.

Na obszarze okręgu lwowskiego wprowadzono sądownictwo niemieckie i nieniemieckie. W myśl tego zarządzenia Sąd Niemiecki, a także sądy wyjątkowe będą czynne na zasadzie tych rozporządzeń, jakie zastosowano w pozostałych okręgach Generalnego Gubernatorstwa. Poza tym będzie istniało sądownictwo nieniemieckie, którego rozbudowa na razie nie jest określona. W zakresie kodeksu karnego i cywilnego, wejdą w życie prawa i rozporządzenia, jakie na tym terenie obowiązywały do dnia 31 sierpnia 1939 roku. To samo dotyczy kodeksu handlowego, prawa spadkowego i spraw regulujących sprawy rzeczowe, rodzinne i dłużnicze.

„New York Daily News“ komentuje w artykule wstępnym mowę Churchilla i jego obietnice, odbudowania małych państw przedwojennych i podzielenia Niemiec. Dziennik wyraża przekonanie, że Anglia i Sowiety nie zdają się być dość silne, aby wykonać to zadanie. Jedyńm krajem, który mógłby tego dokonać, to Stany Zjednoczone. Wygląda też na to, że Roosevelt w czasie spotkania na Atlantyku przyrzekł Churchillowi, że w odpowiedniej chwili wyśle do Europy armię ekspedycyjną. Jeżeli Roosevelt rzeczywiście ma takie zamiary, w takim razie powinien najpierw stanąć przed narodem Stanów Zjednoczonych i złożyć otwarte oświadczenie, dlaczego nie chce dotrzymać przyrzeczenia, danego w roku 1940, trzymania Stanów Zjednoczonych zdala od wojny.

Wychodzący w stolicy Boliwii tygodnik „Estampa“ publikuje obok artykułu pod tytułem „Północno-amerykańskie imperium“ mapę świata, na której zaznaczone są przyszłe strefy wpływów Stanów Zjednoczonych. Mapa ta obejmuje obie Ameryki, Anglię, Irlandię, Australię oraz wielkie części Azji i Afryki. Artykuł, opierający się na publikacji Amerykanina Brewera, wskazuje na coraz bardziej wzmagającą się penetrację U. S. A. w Ameryce Południowej, stwierdzając, że do ram tej akcji należy także żądanie od Urugwaju, Chile i Argentyny odstąpienia Stanom baz. Autor cytuje następnie artykuł z majowego numeru amerykańskiego czasopisma „Fortune“, według którego zadaniem Stanów Zjednoczonych jest zajęcie dominującego stanowiska we wszystkich dziedzinach życia

publicznego Ameryki Południowej i wyparcie z rynku południowo-amerykańskiego wszelkich wpływów, nawet angielskich. Stany Zjednoczone muszą przy tym bronić swych interesów z całą bezwzględnością, nie oglądając się na to, czy państwa południowo-amerykańskie życzą sobie tej „pomocy“ U. S. A., czy nie. Ewentualny opór powinien być złamany użyciem siły. Południowa Ameryka rozumie już chyba teraz, co to znaczy „solidarność panamerykańska“.

Niemiecki Sąd Specjalny w Rzeszowie skazał na karę śmierci i dożywotnią utratę praw obywatelskich 47-letnią Julię Kobus za fałszywe oskarżenie. Skazana powodowana nienawiścią i chęcią zemsty do swego sąsiada, podała na niemieckiej policji, że tenże przechowywał broń. Ponieważ tak rewizja jak i badania wykazały całkowitą niewinność osądzonych, oskarżycielka stanęła przed sądem, który wymierzył jej taką karę, jaką miał otrzymać sąsiad.

W kołach egipskiego uniwersytetu muzułmańskiego El Azker atak angielsko-sowiecki na Iran wywołał głębokie rozgoryczenie. Oświadczają tam, że Anglicy wskutek nawiązania wspólnoty interesów z Sowietami prześladowali brutalnie Mahometanów w swym kraju, utracili bardzo poważnie na swych wpływach w całym świecie arabskim. Brutalny napad na niezależny, neutralny mahometański kraj, uważany jest w wymienionych kołach jako poważne niebezpieczeństwo dla całego świata mahometańskiego.

W obrocie z całą Serbią dopuszczone są w obydwu kierunkach zwykłe i polecane listy oraz kartki pocztowe według opłat i przepisów światowego ruchu pocztowego.

W Syjamie przygotowuje się nowe prawo, które przewiduje ściślejszą kontrolę cudzoziemców. Surowo karane będą: propaganda, szpiegostwo. Ustawa ta ma pomóc do utrzymania neutralności Syjamu.

Stan zdrowia rannego podczas zamachu wersalskiego Laval jest zadowalający; lekarze mają nadzieję, że o ile nie nastąpią żadne komplikacje, Laval dzięki silnemu organizmowi wyzdrowieje. Natomiast stan Marcela Deata pogorszył się.

W Stanach Zjednoczonych rozpoczęto nową kampanię przeciw alkoholowi. Prohibicjonści wykazują, że wolna sprzedaż alkoholu doprowadziła do licznych wypadków anomalii. W samym Nowym Jorku na 15.000 wypadków obłądu 6.000 przypisać należy nadużyciu alkoholu. W dwóch miastach północno-amerykańskich aresztowano 492.000 osób za patologiczny nałóg pijaństwa.

Utworzone ostatnio we Francji specjalne trybunały dla spraw komunistycznych wydały pierwsze wyroki. Trzy osoby, wśród nich jeden Rosjanin, zostały skazane na karę śmierci; wyroki zostały natychmiast wykonane. Sześć dalszych osób skazano na kary ciężkiego więzienia, dwie na kary więzienia.

Do Stambułu nadeszła z Tel-Awivu wiadomość, że komitet wykonawczy t. zw. żydowskiej partii pracy wysłał do rządu sowieckiego telegram, w którym zachęca bolszewików do wytrwania w walce. Telegram zapowiada dalej wielkodusznie wysłanie do Moskwy delegacji, która ma zorientować się, w jakiej mierze żydowska partia robotnicza mogłaby przyjść bolszewikom z pomocą.

W toku konferencji prasowej zwrócono się do prezydenta Roosevelta z prośbą o zajęcie stanowiska w związku z oświadczeniami, jakoby nadużywano funduszy płynących z ustawy dzierżawno-pożyczkowej w ten sposób, iż członkowie bawiącej w Stanach Zjednoczonych brytyjskiej komisji zakupów mieli w jednej z restauracji w Waszyngtonie płacić wysokie rachunki. W odpowiedzi na to Roosevelt zakomunikował, iż nie chciałby sprawić swym twierdzeniem wrażenia, iż neguje, nie mniej jednak nie uważa za konieczne, aby sprawie tej nadawano rozgłos. Tym samym Roosevelt w oględnej wprawdzie formie przyznał, że sumy przeznaczone na pomoc dla Anglii, a ściągnięte z podatników w Stanach Zjednoczonych, nie są wydatkowane w sposób właściwy.

Soli dostarczają dwie kopalnie, znajdujące się na terenie okręgu krakowskiego: w Wieliczce i Bochni, z których pierwsza jest największą w świecie. Obie kopalnie pokrywały przed wojną 2/3 ogólnego zapotrzebowania soli w Polsce, a obecnie nie tylko pokrywają zapotrzebowanie całego Generalnego Gubernatorstwa, ale wydobycie ich mogłoby być skierowane na eksport.

Rozłam w łonie emigracji polskiej

Na skutek samowolnego postępowania generała Sikorskiego

Polskie Wiadomości Prasowe donoszą: Lizbona. Według nadeszłych tu z Londynu wiarogodnych informacji, w ciągu ostatnich tygodni wynikiły w łonie polskiej emigracji w krajach anglosaskich silne przeciwieństwa, które przyczyniły się do rozłamu oraz powstania kilku grup politycznych. Bezpośrednią przyczyną nieporozumień był fakt odbycia przez generała Sikorskiego kilku konferencji z członkami sowieckiej ambasady, zainicjowanych na żądanie angielskiego ministra spraw zagranicznych Edena.

Zasadniczym tematem tych rozmów, w których również udział brali przedstawiciele angielscy, była dyskusja nad możliwością uzgodnienia interesów emigracji polskiej z interesami Moskwy. Po dłuższych pertraktacjach, w toku których wskutek aroganckiego zachowania się ambasadora sowieckiego Majskiego, doszło kilkakrotnie do ostrych scysji, a które załagodzono dopiero dzięki dyplomatycznej interwencji Edena, podpisano t. zw. „pakt”, przy czym bolszewicy wyrażali gotowość zwolnienia jeńców polskich, znajdujących się w niewoli sowieckiej. Wzajemnie za to Moskwa zażądała, aby ci żołnierze obu armii polskiej walczyli jako specjalna formacja u boku bolszewików. Kwestia polskich terytoriów, które w roku 1939 zostały okupowane przez bolszewików, nie została w sposób ostateczny wyjaśniona, lecz zbyt ją zdawkowymi frazesami o ogólnym charakterze, przy czym poruszono również sprawę układu pokojowego, zawartego w Rydze w 1920 roku.

W kilka dni po zawarciu tego paktu, gen. Sikorski wysłał do Moskwy delegację, której zadaniem miało być urzeczywistnienie na miejscu poszczególnych punktów układu. Przy tej okazji wyznaczono generała Andersa na stanowisko dowódcy polskich jednostek w Moskwie, gdyż bolszewicy odrzucili propozycję Edena, w sprawie zwolnienia żołnierzy polskich, aby walczyli oni po stronie Anglii.

Wszystkie te pociągnięcia generała Sikorskiego wywołały wśród większości emigracji

polskiej silne rozgoryczenie. Okazało się bowiem, iż generał Sikorski nie posiadał pełnomocnictw w tym względzie czołowych osobistości emigracji polskiej, upoważniających go do podejmowania rokowań z rządem sowieckim w imieniu Polaków, przebywających zagranicą. Po ostrej wymianie zdań, b. minister spraw zagranicznych Zaleski, b. minister Seyda oraz generał Kazimierz Sosnkowski zakomunikowali o swej dymisji z urzędów, piastowanych w łonie polskiej emigracji. W związku z tym generał Sosnkowski publicznie oświadczył, że jako b. legionista nie może on pertraktować z Moskwą, która bez przyczyny i bez wypowiedzenia istniejącego paktu w jesieni 1939 r. zadała armiom polskim śmiertelny cios w plecy w chwili, kiedy wskutek zbrojnej rozprawy z Niemcami zmuszone były do wycofania się na wschodnie kresy Polski. Ponadto generał Sosnkowski zwrócił uwagę, iż nigdy nie będzie można zapomnieć o tym wszystkim, co bolszewicy od 1939 r. uczynili złego narodowi polskiemu na Wileńszczyźnie oraz w Galicji. Jest prosto rzeczą nie do pomyślenia posądzenie b. żołnierza polskiego, który od chwili obecnej bez właściwego powodu i w warunkach niegodnych człowieka, był trzymany w niewoli bolszewickiej, o to, aby chciał powrócić z Sybiru i oddać swą krew w imię światowej rewolucji, gdy tymczasem tysiące polskich emigrantów na wszystkich polach bitewnych obecnej wojny przelewało swą krew za obce sprawy, nie doczekawszy się dotrzymania chociażby jednej z udzielonych obietnic.

Te wynurzenia generała Sosnkowskiego wywołać miały w angielskim Foreign Office niesłychanie przykre wrażenie. Wśród polskiej emigracji w Anglii krąży pogłoski, jakoby rząd angielski zamierzał wyznaczyć generałowi Sosnkowskiemu pewną posiadłość, jako przymusowe miejsce pobytu, aby mu tym samym unieemożliwić pokrzyżowanie planów generała Sikorskiego.

Ostatnie wiadomości

W piątek dn. 29 bm. o godzinie 3.30 wydarzyła się katastrofa kolejowa w pobliżu miejscowości Dęby Wielkie. Nadchodzący z Mińska Maz. pociąg osobowy wjechał na pociąg towarowy, przy czym zostały rozbite trzy ostatnie wagony pociągu towarowego. Skutki zderzenia okazały się fatalne, gdyż 36 osób zostało zabitych, a 70 odniosło rany.

Samoloty sowieckie bombardowały we czwartek jedno z przedmieść Teheranu. Uchodzący z terenów granicznych donieśli o bombardowaniu szeregu miejscowości położonych przy linii kolejowej prowadzącej do Teheranu. Lotnicy bolszewicy zaatakowali m. in. również meczety i klasztory, przy czym ofiarą ich ataków padły setki ofiar w ludziach. Napastnicy mogli dokonywać swoich nalotów bezkarnie, ponieważ nie było tam żadnej ochrony ze strony artylerii przeciwlotniczej.

Ambasador Stanów Zjednoczonych Mac Murray powiadomił tureckiego ministra spraw zagranicznych Saracoglu, że Waszyngton popiera akcję brytyjską w Iranie.

Zarówno Anglicy jak i bolszewicy przy swym wkraczaniu do Iranu postępowali z największą brutalnością. Nie cofnęli się oni nawet przed bombardowaniem niebronionych miast, które nawet nie posiadały ochrony artylerii przeciwlotniczej, zabijając w ten sposób setki kobiet i dzieci. Anglicy nie oszczędzili nawet przedmieść Teheranu. Jednostki irańskiej marynarki przybrzeżnej zupełnie bezsilne wobec przewagi brytyjskiej na morzu zatapiały bez żadnych względów, przy czym znalazło śmierć wielu marynarzy irańskich, wśród nich admirał Bayebda. Radiostacje angielskie upojone takim sukcesem rozgłosiły, że flota bry-

tyjska nie poniosła żadnych strat.

Bolszewicy po wkroczeniu do Taebriś stracili 22 osoby. Na swe usprawiedliwienie twierdzili oni, że pomordowanymi byli „wrogami Związku Sowieckiego”.

Mimo wstrzymania działań bojowych przez wojska Iranu, bolszewicy kontynuują marsz w kierunku Teheranu. Władca Iranu przeniósł przejściowo swą siedzibę do Isfahanu, dawnego królewskiego miasta w środkowym Iranie.

Wielki irański dziennik „Ettellat” w wydaniu specjalnym, jakie ukazało się w sobotę popołudniu, komunikuje o przejęciu naczelną władzy przez generała Sepahboda Emira Ahmadi'ego, która do tego czasu wykonywana była przez władze wojskowe. Równocześnie zakomunikowano o rozciągnięciu stanu oblężenia na stolicę Iranu.

Ambasador japoński Nomura doręczył Rooseveltowi osobiste pismo premiera japońskiego. Ambasador odbył konferencję z prezydentem Rooseveltem i ministrem spraw zagranicznych Hullem. Odmówił on jakichkolwiek wyjaśnień na temat treści owego orędzia. Na zapytanie, czy orędzie odnosi się do transportów okrętowych odchodzących do Związku Sowieckiego, ambasador odpowiedział, że zdaniem jego temat ten nie był poruszony.

Agencja Associated Press dowiaduje się z Rejkijawiku o przybyciu syna prezydenta Roosevelta Elliota do Islandii.

W ciągu ostatniego tygodnia wysłano wielkie transporty złota i platyny z Unii Sowieckiej do Stanów Zjednoczonych. Przesyłki tych szlachetnych metali służą na gotówkowe pokrycie dostaw wojennych, dostarczanych przez Stany Zjednoczone bolszewikom.

W zajętych obszarach Unii Sowieckiej płaci się należności w rublach, licząc dziesięć rubli za jedną markę niemiecką.

Niedzielne dzienniki fińskie przyniosły depeszę o zdobyciu Wyborga, zamieszczając je w sposób sensacyjny i na czołowych kolumnach. Następne stronicie zawierają szczegóły zajęcia tego miasta oraz dekoracji marszałka Mannerheima.

Wiele osób narodowości serbskiej przybywa obecnie z Chorwacji do Serbii. Chodzi tu o osiadłych oddawna w Chorwacji obywateli serbskich.

Zajęcie Rewalu i Portu Bałtyckiego wywołało wśród ludności fińskiej niesłychaną radość.

Długi Stanów Zjednoczonych wynoszą przeszło 50 miliardów dolarów.

Premiera opery Pucciniego „Madamme Butterfly” była wspaniałym sukcesem krakowskiego zespołu operowego i gościnnie występującej na scenie krakowskiej primadonny opery warszawskiej — Heleny Lipowskiej. Wystawienie tej przepięknej opery w skomplikowanych czasach wojennych z tak wybitnymi siłami i tak imponującej w stosunku do możliwości oprawy scenicznej, to wyczyn na którego określenie brak słów uznania i pochwały. — Talent artystów, wielkie doświadczenie i zdolności reżysera, a przede wszystkim zapał i inicjatywa organizatora imprezy, tenora o światowej sławie Stanisława Drabika, rozszerzyły niejako szczerze ramy Starego Teatru, stwarzając z niej przybytek wielkiej sztuki i nadając przedstawieniu charakter poważny, na europejskim poziomie stojącej imprezy.

Wiadomości potoczne

JĘDRZEJÓW

2 IX 1941.

Złodziej w tartaku księcia Radziwiłła. W nocy na 27-go bieżącego miesiąca nieznany osobnik włamał się do tartaku księcia Michała Radziwiłła w Oksie i skradł główny pas transmisyjny, skórzany, długości 15 metrów i szerokości 17 centymetrów. Wartość pasa 1500 złotych ceny przedwojennej.

Śmierć pod kołami samochodu. Mieszkaniec wsi Skroniów pod Jędrzejowem, Zygmunt Wieliński, powracając z meczu w Wodzisławiu na rowerze do domu, dostał się pod samochód nieznanego właściciela. Wieliński doznał tak niebezpiecznych obrażeń głowy i ciała, że zaraz po przywiezieniu do szpitala powiatowego w Jędrzejowie zmarł. Właściciel samochodu nie zdołano ustalić, ani też okoliczności, z czyjej winy miał miejsce wypadek.

WŁOSZCZOWA

Pożar lasu przez zaproszenie ognia. Z powodu lekkomyślnego rzucenia żarzącego się papierosa, względnie palącej się zapałki, powstał w lesie państwowym w Dzierżgowie pożar, niszcząc przeszło tysiąc metrów kwadratowych drzewostanu.

Złodzieje w sklepie. Do sklepu spożywczego Stanisławy Stobińskiej w Szczekocinach włamali się w nocy złodzieje, którzy skradli papierosy i różne artykuły na sumę około 3000 złotych. Ci sami złoczyńcy skradli z przylegającego do sklepu warsztatu ślusarskiego Stobińskiego i Szymańskiego, rower na szkodę Franciszka Stobińskiego.

Potrzebni Zecerzy

Zgłoszenia „Nowy Czas”, Jędrzejów, Rynek 1

ZGUBIONA żółta teczka skórzana oraz laskę rzeźbienną, znalazca zechce za wynagrodzeniem oddać w Redakcji „Nowego Czasu”. 236

Unieważniam dowód osobisty, wydany przez Zarząd Gminy Wodzisław oraz świadectwo przemysłowe i kartę rowerową, wydaną przez Magistrat miasta Jędrzejowa, na nazwisko Krzelowski Jan, zamieszkały w Jędrzejowie. Rynek 4. 237

Unieważniam kwit premii oddanego bydła na kontyngent na 36 złotych, nr 7547, na nazwisko Pańtak Józef, Łysaków 1. 227

Unieważniam dowód osobisty, wydany przez Zarząd Gminy Wodzisław, na nazwisko Kaczor Stanisław, zamieszkały w Piotrkowicach. 233

Unieważniam dowód osobisty, wydany przez Zarząd Gminy Mierzwin, na nazwisko Paleczek Wojciech. 234

Unieważniam dowód osobisty, wydany przez Magistrat miasta Jędrzejowa, na nazwisko Chrzanowski Henryk, zamieszkały w Jędrzejowie, ul. Piłsudskiego 6. 235

„KOPALNIA RECEPT”! — 1.200 recept
)...mydło, garbowanie, smary...) Zaliczeniem 4,50 zł
Kraków. skrytka 112. 174

DOM HANDLOWY - ST. LIPKA, Jędrzejów,
ul. 11-go Listopada 127, telefon 92. Hurt i detal artykułów gospodarstwa domowego, a to: naczynia emalowane, aluminiowe, pocynowane i ocynkowane, porcelana i szkło